

Omdat de natuur anders besliste

Marie-Louise Klomp

Omdat de natuur anders besliste

Schrijver: Marie-Louise Klomp
Coverontwerp: Tekstbureau BreedTalig
ISBN: 978 94 0215 711 6
© 2016 Tekstbureau BreedTalig
5^e druk

*Drie zomers lang was jij mijn liefste.
Drie zomers lang, geen uur zonder jou.
Het mooiste feest kan nooit lang duren.
Ik heb geen spijt, verdriet, of berouw.
(Conny Vandenbos)*

Voor mijn dochter.

1. Joost

De liefde van mijn leven, dat was Joost. Hij kwam als een frisse bries na een broeierige zomerdag en verdween uiteindelijk weer uit mijn leven als een donderslag bij heldere hemel. In de periode daartussen hebben we samen hele mooie, leuke, intensieve, geweldige, ontroerende en verdrietige momenten meegemaakt.

2. September 1977

Een ijverige bij zoemde om mijn hoofd, maar ik merkte het nauwelijks. Hoog in een boom kondigde een vogel het einde van de dag aan, maar voor mij klonk het meer als het begin van een lange, lange nacht. De stralen van het late najaarszonnetje deden hun uiterste best om mijn koude, gevoelloze huid weer wat op te warmen, maar ze kwamen niet door de kilte van mijn ziel heen.

Hoe lang ik daar in de tuin van onze oud-buren Sjors en Carla gestaan heb, weet ik niet. Ik begon pas echt weer wat van de wereld om me heen te merken, toen Sjors me zorgzaam in een fauteuil in de kamer neerzette.

‘Kind, wat is er allemaal gebeurd?’ vroeg Carla bezorgd. ‘Je ziet lijkkleek. En waar is Joost nu opeens gebleven?’ Sjors hield me ondertussen een glaasje water voor, waar ik trillend als een rietje aan nipte.

‘Ik, ik uh, ik weet het niet. Joost is weg, voorgoed’, fluisterde ik. Die laatste zin bleef maar in mijn hoofd echoën als een trein die vaart meerdert over de rails. ‘Joost is weg, voorgoed! Joost is weg, voorgoed!’ Ik zag de lippen van Carla en Sjors bewegen, maar kon ze niet verstaan, door al dat lawaai in mijn hoofd. ‘Joost is weg, voorgoed! Voorgoed! Voorgoed!’

Een ferme ruk aan mijn schouders deed de trein in mijn hoofd plotseling stoppen. Terwijl de piepende remmen nog nagalmden, voelde ik dat Sjors mijn bovenarmen stevig beetpakte.

‘Kijk me eens aan’, hoorde ik hem dwingend tegen me zeggen, terwijl de greep rond mijn armen beetje bij beetje toenam.

‘Kijk me eens aan en adem eens een paar keer diep in en uit’, klonk het nu vlak bij mijn gezicht. Als een robot voerde ik zijn commando’s uit en langzaam werd mijn omgeving weer zichtbaar.

De voegen in de muur tegenover mij staakten langzaam hun ritmische bewegingen en ook de bloempot op de schouw stopte zijn macabere dans. Ik concentreerde me op het kanten kleed op de eettafel en probeerde ondertussen uit alle macht te ontdekken waar ik was en wat er allemaal gebeurd was.

Vlak voor me doemde het rustige, vertrouwde gezicht van Sjors op. Tegelijkertijd voelde ik iets in mijn haar bewegen en toen ik opzij keek, zag ik de lachende ogen van Carla vanachter haar bril tevoorschijn komen.

‘Gelukkig, daar ben je weer’, riep Carla opgelucht. ‘Wat is er toch allemaal aan de hand.’

‘Toe, Car’, zei Sjors. ‘Láát ze nog even en ga eerst eens een lekkere pot thee zetten. Dat praat een stuk gemakkelijker.’

Terwijl ik het theeglas voorzichtig aan mijn lippen zette, voelde ik hoe het warme vocht mijn lichaam langzaam weer op temperatuur bracht. Ik schraapte mijn keel en een beetje onwennig kwam er weer geluid uit mijn mond.

‘Ik mag niet meer naar huis komen van Joost’, gooide ik er plotseling uit en ik voelde hoe de paniek opnieuw een aanval deed op mijn keel. Meteen waren daar Sjors zijn handen die de mijne grepen en me dwongen om kalm te blijven.

‘Gewoon rustig vertellen’, zei Sjors, terwijl hij iedere lettergreep zorgvuldig benadrukte. ‘Je hoeft niet in paniek te raken. Voor alles is een oplossing, dat zal je zien.’

Met horten en stoten kwam het hele verhaal eruit en bij elk woord leek Joost verder en verder weg te glijden.

‘Waar moeten Julia en ik nu toch wonen?’ Fluisterde ik aan het einde van mijn relaas en weer leek het alsof mijn keel werd dichtgeknepen.

‘Gewoon bij ons’, zei Carla ferm. ‘Net zolang totdat je een andere oplossing hebt gevonden.’ Haar ogen keken Sjors onderzoekend aan en die knikte instemmend.

‘Dankjewel’, was het enige dat ik zacht fluisterend uit kon brengen. Maar die twee begrepen dat wel.

Enigszins opgelucht hees ik mezelf overeind uit de stoel en probeerde me weer op de dagelijkse dingen te concentreren. Julia moest naar bed en ik moest zo snel mogelijk schone kleren voor ons hebben. Ik had alleen maar voor het weekend gepakt en niet voor een eeuwigheid. Zoiets bedenken je toch ook niet! Daar stond ik dan, van het ene op het andere moment was ik dakloos, ontheemd en alle vertrouwde dingen kwijt.

‘Mama! Papa nou?’ Hoorde ik bij mijn voeten. Daar kroop mijn allesje, zich niet bewust van de donkere wolken die zich steeds harder om ons heen leken op te stapelen.

‘Papa is naar opa en oma en wij blijven hier nog lekker even logeren, goed?’ En terwijl ik haar met een zwier oppakte, kraaide ze van plezier. Ik gooide haar quasinonchalant over mijn schouder en liep zo met haar de trap op naar boven.

Zittend naast haar bedje met een voorleesboek in mijn hand, kon ik even alle zorgen vergeten. Een kwartier lang was er in mijn wereld alleen maar plaats voor het grappige leventje van Jip en Janneke en het glunderende snoetje van mijn dochter. Pas toen ik haar een kusje gaf en haar nog eens lekker instopte, doemde de eerste zwarte gedachten weer op. Een beetje afwezig trok ik de deur van het slaapkamertje achter me dicht, waaruit nog een vrolijk ‘truste’ werd geroepen.

Mijn handen sorteerden de kleren van Julia, maar mijn gedachten waren er absoluut niet bij. Ik probeerde de dingen die waren gebeurd helder te zien, maar de mist eromheen wilde maar niet optrekken. Toch moest ik voor mezelf duidelijkheid creëren, want dat er iets moest gebeuren was zeker.

Het gerinkel van de telefoon klonk door het huis en ik hoorde Carla's stem toen ze opnam. Even later stak ze haar hoofd om de deur.

'Je schoonvader wil je spreken en hij klinkt niet blij.' Met lood in mijn schoenen liep ik naar de telefoon. Ik ademde eerst nog even diep in en uit voordat ik de hoorn van het tafeltje pakte.

'Hallo pap, met mij', hoorde ik mezelf een beetje bibberig zeggen.

'Onze Joost is hier net weggereden en wat die kwam vertellen is niet best. Dat is potverdomme helemaal niet best', brieste hij door de telefoon.

'Hoe kan hij jullie nu zo in de steek laten! Zoiets doe je niet! Zoiets doe je gewoon nooit! Je laat je vrouw en kind niet in de steek en zeker niet voor de een of andere vage kerel!'

'Maar pap', probeerde ik. 'Hij laat ons echt niet zomaar in de steek, daar heeft hij heel lang over nagedacht.'

'Dat kan me verdomme niet schelen. Ik maak hem kapot, hoor je. Ik maak hem helemaal kapot! Betalen zal ie voor jullie, tot z'n laatste cent. Is ie nu helemaal!' Ik hoorde mijn schoonvader zwaar ademen door de telefoon en was bang dat hij erin zou blijven. Op de achtergrond hoorde ik mijn schoonmoeder die hem maande om toch vooral rustig te blijven.

'Pap, ik snap dat het voor jullie allemaal als een donderslag bij heldere hemel komt, maar ik heb er al een tijdje naar toe kunnen groeien. Alleen dit had ik ook nog niet verwacht en ik weet dan ook even niet hoe het nu verder moet.'

'O, maar daar heb ik al aan gedacht. Jullie komen gewoon bij ons in Limburg wonen. Er staan hier genoeg huizen, dat krijg ik wel voor elkaar. En Joost betaalt, daar zorg ik wel voor!'

Ik slikte even, want helemaal naar Limburg, dat zag ik toch ook niet zitten. Niet dat ik niet graag bij mijn schoonouders was. Maar verder dan die twee kende ik daar echt niemand. Hier woonden mijn vrienden en de meeste familie en die zou ik allemaal heel hard nodig gaan hebben. Dat wist ik nu al.

‘Pap, laten we niet al te hard op de feiten vooruitlopen’, zei ik dapper. ‘Hier moet ik zelf uit zien te komen, maar daarbij kan ik jullie hulp natuurlijk wel gebruiken. Ik wil gewoon het liefste hier blijven, denk ik. Maar daar hebben we het nog wel over als alles een beetje gezakt is. Doe je een beetje rustig aan. Het komt allemaal heus wel goed.’ En met een diepe zucht legde ik de hoorn neer.

‘Koffie, of maar meteen een borrel?’ Klonk het achter me.

‘Uh, doe maar een borrel, daar ben ik echt wel aan toe’, antwoordde ik terwijl ik over mijn pijnlijke voorhoofd wreef.

Met z’n drieën zo bij elkaar bespraken we in alle rust hoe het nu allemaal verder zou moeten. Natuurlijk kon ik zo lang blijven als nodig was. Maar Sjors en Carla waren hard aan het werk om zwanger te raken, dus ooit moest er meer plaats komen in huis. Wat serieus begon, veranderde onder invloed van drank al gauw in een heleboel gewauwel. Sjors stelde aan het eind van de avond zelfs voor om dan maar een commune te beginnen. Dan konden we lekker met zijn allen bij elkaar blijven.

‘Dan kunnen we samen voor de honden zorgen, de kinderen opvoeden, het huishouden doen, samen koken en samen...’

Nou, Carla en ik snapten het volkomen, maar toch, echt zitten zagen we het niet. Sjors haalde steeds meer mensen bij onze commune, die wij dan weer moesten keuren. Maar, nee, het idee stond ons nog steeds niet aan.

‘Maar jullie mogen dan zelf ook eh...kiezen, hoor’, liet Sjors in een gulle bui weten. En we lagen dubbel van het lachen. De hilariteit werd nog groter toen ik vlak voor het naar bed gaan de anticonceptiepil uit mijn vingers liet glippen en zo in de afvoer van de wastafel zag verdwijnen.

‘Nou, da’s dan weer een zorg minder’, riep Sjors vrolijk vanuit zijn bed. ‘Dan krijgen we voorlopig geen jonge afvoerpijpjes.’

Die avond viel ik huilend van het lachen in slaap. Of was het toch meer lachend van het huilen?

Joost zou vandaag nog een keer komen praten, maar ik had er een hard hoofd in. Het beetje hoop dat er bij mij nog zat, werd al meteen de bodem in geslagen toen hij me bij binnenkomst nog niet met een vinger aanraakte. Wat had ik graag even wat warmte gezocht tegen zijn borst. Gewoon even mijn wang tegen die van hem. Een aai door mijn haar, een kneepje in mijn hand. Maar hij deed geen enkele toenadering en ik bleef als versteend zitten.

Hij had er ook deze laatste dagen lang over nagedacht, zei hij, maar het was allemaal echt beter dat ik niet meer terugkwam.

‘Ik vind dit heel moeilijk om te zeggen, want ik heb toch echt veel om je gegeven, maar het gaat echt niet meer. Daarvoor is er met mij teveel gebeurd. Ik hoor echt in dat andere wereldje thuis, dat weet ik nu zeker. En daar maak jij geen deel meer van uit.’

De woorden sneden als een mes door mijn ziel. Ik wilde weglopen voordat het mes me opnieuw zou raken, maar het leek wel of de spieren van mijn benen waren doorgesneden.

Diep binnen in mij borrelde langzaam de wil om te overleven naar boven. Ik pakte al mijn moed bij elkaar en hees mezelf overeind.

‘Dan moeten we er dus een advocaat bij gaan halen en gaan scheiden’, zei ik met een stem die vaster klonk dan ik verwachtte.

Even had ik Joost van zijn stuk gebracht.

‘Een advocaat? Maar we kunnen dit toch zelf wel regelen’, hakkelde hij.

‘En hoe wil je dat gaan doen? Hoe kom ik bijvoorbeeld aan een woning? Denk je dat ze me op mijn woord geloven als ik zeg dat ik niet meer met je samenwoon? En waar moet ik van leven? Nu zeg je dat je me maandelijks geld gaat geven, Maar je hebt me ook ooit beloofd om altijd bij me te blijven. In voor- en tegenspoed, weet je nog wel?’

‘Nu klink je wel heel cynisch.’

‘Tja, hoe zou dat nu komen. Maar met ruziemaken schieten we niets op, Joost. Ik wil graag het een en ander gaan regelen, hoe moeilijk ik dat ook vind. Nu jij zeker weet dat je ons niet terug

wilt, zal ik toch een heleboel spullen nodig hebben en die wil ik graag deze week al op komen halen. Julia's bedje, de box, het badje, speelgoed, haar en mijn kleren, mijn sieraden, gewoon alles wat ik iedere dag nodig heb.'

Verbeelde ik het me alleen maar, of werd Joost echt langzaam steeds witter rond zijn neus? Hij balde zijn vuisten en schoof steeds zenuwachtiger heen en weer op zijn stoel.

'Nou, vooruit, dat moet dan maar. Als je donderdagavond komt, heb je het rijk alleen. Ik zal je niet voor de voeten lopen. En dat van die advocaat, dat moet jij dan maar regelen. Ik hoef er geen, ik leg me wel neer bij de uitspraak.' Met een zucht stond hij op. 'Ik ga nog even bij Julia kijken, als dat mag.'

'Joost,' riep ik hem na. 'Maak haar alsjeblieft niet overstuur.' Hij knikte en liep zachtjes de trap op.

Pas na een half uur kwam Joost weer naar beneden. Zijn gezicht stond zorgelijk en het leek wel alsof hij had gehuild.

'Ik ga maar eens naar huis, want het is nog een heel eind rijden', zei hij stroef. En toen bezorgd: 'zorg alsjeblieft goed voor dat kleine wurm en zeg dat haar papa van haar houdt!'

Het leek alsof een kille hand me bij mijn keel greep, toen ik Joost met afgezakte schouders naar zijn auto zag lopen. Het geluid van het dichtslaande autoportier deed me rillen en nog voordat de auto in het donker verdwenen was, biggelden er al tranen over mijn wangen.

'Dag, schatje', fluisterde ik zachtjes voor me uit. Ik vluchtte dat voor mij zo vreemde huis weer in, rende naar boven en vloog het kamertje van Julia binnen. Op mijn tenen liep ik naar het campingbedje en heel zachtjes wreef ik met mijn vinger langs haar wangetje. Ik verslond dat slapende wezentje van nog geen jaar oud met mijn ogen, maar ik voelde me tegelijkertijd zo ontzettend machteloos...

‘Ik had je de hele wereld willen geven, maar in plaats daarvan neem ik je je papa af. Voor jou had ik een roze toekomst in petto, maar nu kan ik alleen maar proberen om het verdriet en de zorgen die komen gaan voor je verborgen te houden. Het spijt me, het spijt me zo’, fluisterde ik zachtjes in het donker.

Onderweg naar Amsterdam was het doodstil in de auto. Behalve ikzelf leken ook Carla en Sjors een beetje gespannen. Eigenlijk voelden we ons net een paar inbrekers, die heel zorgvuldig op hun doel af gingen. Ik had een lijstje gemaakt van de dingen die Julia en ik dagelijks nodig hadden. Samen met Carla en Sjors had ik de lijst gecheckt en nog eens gecheckt. Ik moest echt zorgen dat ik alles had, zonder te overdrijven, want zo’n groot huis hadden Carla en Sjors nu ook weer niet.

Mijn maag kromp even samen toen we de parkeerplaats bij ons appartement opreden. Terwijl Sjors de auto in een parkeervak manoeuvreerde, rommelde ik in mijn handtas op zoek naar mijn huissleutel. De auto van Joost was in ieder geval nergens te bekennen, maar er brandde wel licht in onze woning. De sleutel van de voordeur brandde in mijn hand en met lood in mijn schoenen liep ik de trap op van het trappenhuis.

‘Hé, da’s lang geleden’, klonk plotseling de stem van onze onderbuurman achter me. ‘Kun je hier al een beetje wennen? Jullie zijn altijd zo stilletjes, we horen jullie bijna nooit. Alles goed toch?’

‘Ja hoor, alles goed’, antwoordde ik met een hoofd als een boei. ‘Met jullie ook?’ Ik wachtte het antwoord niet meer af en rende de laatste paar treden naar boven. Even vroeg ik me af of ik eerst aan zou moeten bellen, maar dat ging me toch echt te ver.

‘Het is toch nog steeds ook mijn huis’, dacht ik bij mezelf en resoluut stak ik de sleutel in het slot.

‘Joehoe, we zijn er’, galmde ik door de hal, maar er kwam geen antwoord.

‘Kom gauw binnen, dan kunnen jullie toch nog net een keer zien waar ik in Amsterdam gewoond heb.’ Het kwam er een beetje

cynisch uit, maar mijn twee begeleiders zagen de humor er wel van in.

Ik aarzelde even toen ik voorbij onze slaapkamer kwam, maar ik liep toch eerst door naar de huiskamer. Julia's box zag eruit alsof ze er een paar minuutjes geleden nog in had gespeeld. Om de hoek in de keuken stond uitnodigend haar kinderstoel. Ik zuchtte even terwijl mijn blik verder door de keuken dwaalde. Het zag er allemaal nog hetzelfde uit als voordat ik wegging.

'De kinderstoel en de box moeten in ieder geval mee', liet ik Sjors weten. 'En natuurlijk zoveel mogelijk speelgoed.' Ik draaide me om en liep naar de kinderkamer. In de deuropening stond ik oog in oog met een verbaasd kijkend pluche konijn.

'Waar heb je toch mijn speelkameraadje gelaten?' leek hij me te vragen. Ik aaide hem over zijn bol en zei: 'Jij mag zo mee, want jouw vriendinnetje kijkt vol spanning al naar jou uit.'

'Zei je wat?' Riep Carla vanuit de gang.

'Uh, nee, ik praatte maar wat in mezelf. Let maar even niet op mij', riep ik terug en pakte de twee stoeltjes en het tafeltje, waar onze dochter urenlang aan kon zitten theedrinken, of tekenen.

'Kunnen we die op haar kamertje kwijt?' Vroeg ik hoopvol aan Carla, die dat met een ferme knik beantwoordde. In gedachten verzonken, vouwde ik Julia's kleren op en legde die zorgvuldig in een koffer. Achter me was Sjors bezig het ledikantje uit elkaar te halen. Het beddengoed had ik al opgevouwen, zodat het allemaal tegelijk naar de auto kon worden gebracht.

Het echode in Julia's kamertje, toen we er klaar waren. Ik durfde er niet aan te denken wat er door Joost heen zou gaan, als hij straks die akelig lege kamer binnen zou lopen.

Dat Joost bij me weg ging, deed me afschuwelijk veel pijn en ik kon het dan ook maar heel moeilijk accepteren. Maar dat betekende niet dat ik niet het verdriet zag, waar hij nu mee te maken ging krijgen: het afscheid van zijn dochttertje, waar hij echt gek op was. Bij die gedachte alleen al voelde ik mijn maag in

elkaar krimpen. Ik huiverde even om die leegte die hem te wachten stond. Snel trok ik de deur achter me dicht, alsof ik zo alle ellende weg kon sluiten.

In de badkamer zocht ik het laatste restje spulletjes bij elkaar en legde dat in Julia's badje, dat al klaar stond in de hal. Toen bleef alleen onze slaapkamer nog over.

Met lood in mijn schoenen liep ik op de deur af. Doodsbang was ik dat ik nu echt geconfronteerd zou worden met Joost zijn nieuwe manier van leven. Tot nu toe had ik het steeds van me weg kunnen duwen, mijn ogen ervoor kunnen sluiten en het gewoon kunnen negeren.

Dat lijkt misschien struisvogelpolitiek, maar eigenlijk was het puur zelfbehoud. Zo kon ik voorkomen dat die snijdende, pijnlijke gedachte me helemaal lam zou leggen. Dat mocht absoluut niet gebeuren, want onze dochter had me nu meer dan ooit nodig. Voorzichtig duwde ik de klink omlaag en zette aarzelend een stap over de drempel. In één oogopslag zag ik dat mijn plaatsje al door een ander was ingenomen. Niet dat het er anders of rommeliger uitzag, maar het waren juist heel kleine details, die me meteen opvielen. De manier waarop de kussens op het bed lagen en de geur van een andere aftershave zeiden me genoeg.

Met knikkende knieën liep ik op het nachtkastje aan mijn kant van het bed af en trok voorzichtig een laatje open. Mijn spulletjes waren keurig aan de kant geschoven en ernaast lagen een vergeten herenhorloge en een ring die ik niet herkende. Ik schrok ervan en schoof met een klap de lade weer dicht. Ik zuchtte eens diep, opende de lade opnieuw en griste er snel mijn sieraden uit. Ik liep om het bed heen naar Joost zijn nachtkastje, waar ik eigenlijk niets te zoeken had. Waarom weet ik niet, maar ik moest gewoon even in de lades kijken. In de bovenste lagen nog steeds het scheerapparaat en het ehbo-trommeltje. Niets aan de hand dus. Maar toen ik de tweede lade openmaakte bleef ik als aan de grond genageld staan. Een tube Sensilube keek me grijnzend aan. De deuken die er in geknepen waren, lieten niets te raden over en

waren een mooie metafoor voor hoe ik me op dat moment voelde. Verdriet en woede vochten om beurten om zich eindelijk te mogen ontladen. Maar ik kon alleen maar gebiologeerd blijven staan kijken naar het restje crème dat zich inmiddels op de bodem van de la gevestigd had.

Pas veel later, toen ik weer een beetje bij mijn positieven was, wilde ik het liefst de hele tube in de lade leegknippen en er mijn naam inschrijven. Maar ach, wat had het allemaal voor zin. Dit was voortaan zijn leven. Ik maakte daar geen deel meer van uit, hoe verdrietig, of hoe woedend me dat ook maakte. Ik moest dat respecteren en me erbij neerleggen.

Dat hij voor dit leventje gekozen had, wilde nog niet zeggen dat het voor hem nu allemaal rozengeur en maneschijs zou worden. Ook al dachten sommigen van wel, ik wist wel beter. Door veel mensen zou Joost binnenkort gezien worden als de ploert die zijn vrouw en zijn kind in de steek had gelaten. En nog anderen zouden zo'n "vieze nicht" waarschijnlijk de rug toekeren. Nee, het zou niet gemakkelijk voor hem worden.

Na deze confrontaties in mijn bloedeigen slaapkamer was ik me van een ding heel erg bewust: ik was Joost voorgoed kwijt en Julia en ik moesten zo snel mogelijk een nieuw leven gaan opbouwen. Die gedachte maakte me doodsbang en ik was dan ook niet de vrolijkste passagier onderweg naar ons tijdelijke "thuis".

3. Mei 1972

Mijn vriendin Neeltje en ik liepen Joost tegen het lijf tijdens een van onze stapavondjes in Tilburg. Joost was een ex-vriendje van mijn vriendin en die twee vonden het duidelijk heel leuk om elkaar terug te zien. Hoewel hij zich wel even aan mij voorstelde, ging zijn aandacht toch vooral uit naar Neeltje. Omdat die twee een heleboel hadden bij te praten, liet ik ze maar even met rust. Ik kende genoeg mensen in de discotheek, dus aan aandacht geen gebrek.

Joost en Neeltje waagden zich die avond zelfs op de dansvloer en ik vroeg me af, of hier misschien opnieuw een liefde aan het opbloeien was. Maar dat had ik toch echt verkeerd gezien. Ze waren een beetje aan het dollen tijdens het dansen. 'Maar verder was er echt niks aan de hand', liet Neeltje me in het voorbijgaan nog snel even weten. Eigenlijk waren ze al redelijk snel bijgepraat en samen kwamen ze mijn richting uit. We raakten aan de praat en een vriend van Joost mengde zich even later ook in het gesprek. Het werd een gezellige boel waarbij de aandacht van Neeltje steeds meer naar Joost zijn vriend ging en Joost zich eigenlijk steeds meer alleen met mij bezighield. Opeens vroeg Joost of ik zin had om met hem te dansen. En of ik zin had! Dansen is voor mij net zoiets als ademen, ik kan gewoon niet zonder. De dj had een lekker dansmuziekje op staan, dus het kon voor mij al niet meer stuk.

Gelukkig was discodansen ook voor Joost een kolfje naar zijn hand en samen hadden we dan ook een hoop plezier op de dansvloer. Totdat de dj plotseling besloot om even een romantisch momentje in te lassen met langzame schuifelmuziek. Joost pakte me meteen stevig vast, maar ik hield de boot toch een beetje af. Ik

had pas een relatie van een half jaar beëindigd en was nog helemaal niet toe aan een nieuwe. Hij keek me vragend aan en ik gooide er maar meteen uit dat ik voorlopig helemaal geen gedoe wilde, met welke jongen dan ook. Hij lachte naar me en was het daar helemaal mee eens. Ook hij had net een relatie achter de rug en wilde even genieten van zijn vrijheid. 'Gewoon een beetje schuifelen kan toch geen kwaad?' fluisterde hij zachtjes in mijn oor. En daar kon ik het wel mee eens zijn.

Dicht tegen elkaar dansten we verder. Ik voelde me zo vertrouwd in zijn armen, dat ik mijn ogen zelfs even dicht durfde te doen. Uit de manier waarop hij mij vasthield kon ik merken dat ook hij zich helemaal op zijn gemak voelde bij mij. Het was bijna jammer dat de lichten weer aangingen en de dj de discomuziek weer had gevonden. Hand in hand liepen we de dansvloer af en voegden ons weer bij Neeltje en de vriend van Joost. Die keken ons even veelbetekenend aan, maar gingen weer snel verder met hun gesprek.

Aan het eind van de avond liepen de jongens nog een eindje met ons mee, maar mijn vriendin en ik stonden er op dat we zelf naar huis zouden gaan. 'Geen gedoe, weet je wel', hield ik Joost nog even fijntjes voor.

'Kom je volgende week zaterdag weer?' vroeg hij nog, terwijl ik al aanstalten maakte om te gaan.

'Waarschijnlijk wel', antwoordde ik diplomatiek.

De week vloog voorbij en eerlijk gezegd had ik nauwelijks tijd om aan Joost te denken. Mijn werk als functielaborante in het ziekenhuis in Tilburg was net zo afwisselend als druk, maar ik vond het een topbaan. ECG's maken voor de cardioloog, longfunctietesten afnemen voor de longarts, assisteren bij een maagonderzoek door de internist en af en toe met gezwinde spoed naar de eerste hulp. Het kon je allemaal op één dag overkomen en ik genoot!

Die leuke avond met Joost was eigenlijk helemaal op de achtergrond geraakt en kwam pas zaterdagavond weer een beetje boven borrelen, toen ik op het punt stond om uit te gaan.

‘Meteen maar naar de Saloon?’ vroeg Neeltje met een scheef lachje. ‘Nee joh, we starten gewoon waar we altijd starten. Eerst een uurtje naar de Bristol.’

‘Weet je het zeker? Joost heeft je vorige week toch gevraagd of je weer kwam.’

‘Dat weet ik wel, maar ik denk niet dat ie dat meende hoor. Hij heeft, net als ik, totaal geen behoefte aan weer een nieuw iemand in zijn leven. Ik denk daarom dat hij niet komt. En mocht hij dat wel doen, dan is hij er vast over een uurtje nog wel. Zo niet, dan was het voor hem niet echt belangrijk en heb ik niks gemist.’

‘Nou, nou dame, jij klinkt wel heel erg nuchter’, grapte Neeltje.

In de Bristol was het, zoals gewoonlijk, gezellig druk en pas anderhalf uur later gingen we op weg naar de Saloon.

‘Ben je niet benieuwd of Joost er is?’ vroeg Neeltje plagend.

‘Nee, niet echt. Eigenlijk verwacht ik hem ook helemaal niet.’

‘Uhhmm, maar daar staat ie toch echt,’ grinnikte mijn vriendin toen we de disco binnenliepen.

‘Doe niet zo raar joh, dat is ie helemaal niet.’

‘Ja, ho even, ik zal mijn ex-vriendje niet herkennen.’ Haar woorden waren nog niet koud, of de jongen die Joost zou moeten zijn, kwam al op me af gelopen.

‘Ik was al bang dat je niet meer zou komen’, zei hij in de buurt van mijn wang. En pas toen drong het tot me door dat Neeltje gelijk had. Daar stond Joost. Helemaal anders dan hij in mijn gedachten zat.

Het werd een gezellige avond en het voelde alsof ik Joost al jaren kende. We dansten samen wat af en tijdens het schuifelen gingen dit keer mijn ogen als vanzelf dicht. Ik legde behoedzaam mijn hoofd op zijn schouder en voelde me helemaal relaxt. Joost merkte dat en trok me nog dichter tegen zich aan. Het was een magisch moment wat van mij nog uren had mogen duren, maar

helaas, de dj dacht daar anders over. De lichten floepten aan en de discomuziek maakte korte metten met dit betoverende moment.

Ook de volgende avond zagen Joost en ik elkaar en omdat het die donderdag Hemelvaartsdag was, zouden we opnieuw naar de discotheek komen. Dat werd dit keer een bijzondere avond, want we spraken af dat we de tijd zouden nemen om elkaar beter te leren kennen. Maar nog steeds zonder een claim op elkaar te leggen.

Samen met Neeltje en Hans, de vriend van Joost, liepen we die avond weer richting huis. Op het parkeerplein achter de V&D stopten we om nog even na te babbelen. Neeltje en Hans hadden geen tijd om te praten. Die hadden elkaar allang gevonden en begonnen innig afscheid van elkaar te nemen. Joost en ik lieten hen begaan en kletsten samen vrolijk verder. Onze afspraak om het rustig aan te doen, stond namelijk nog steeds en dat beviel me prima. Totdat Joost me midden onder het gesprek plotseling beetpakte en me dicht naar zich toetrok. Heel even sloeg de twijfel toe, maar toen vonden onze lippen elkaar in een lange, hartstochtelijke kus. Mijn knieën knikten nog na, toen hij me plotseling losliet en zich hevig begon te verontschuldigen.

‘Sorry, sorry, sorry, dat was helemaal niet de afspraak. Ben alsjeblieft niet boos op me’, haastte hij zich te zeggen. Ik concentreerde me eerst even op mijn knieën, die nu toch wel heel week aanvoelden. Er viel een lange stilte en Joost hipte van zijn ene op zijn andere been.

‘Ik had dat niet moeten doen’, fluisterde hij heel timide. Nu heb ik je aan het schrikken gemaakt en dat was zeker niet de bedoeling. Kunnen we deze kus niet gewoon vergeten?’

Eindelijk had ik mijn knieën weer onder controle en voordat ik Joost antwoordde, zette ik eerst mijn voeten weer stevig neer. Ik haalde diep adem, terwijl de radertjes in mijn hoofd op volle toeren draaiden. Ik woog voor mezelf af, wat er eigenlijk zou

kunnen gebeuren als onze relatie nèt een klein beetje meer zou worden.

‘Hij is leuk, het klikt tussen ons, we hebben het samen heel gezellig, wat maakt zo’n kus dan nog uit? Het kan natuurlijk fout aflopen en dan is er het risico dat ik me weer een paar weekjes rot voel. Maar moet ik daarom deze leuke momenten laten schieten? Moet ik het er niet gewoon op wagen?’

Joost keek me nog steeds vragend aan.

‘Vergeven en vergeten?’

‘Nou’, antwoordde ik opeens heel zelfverzekerd, ‘daarvoor was die kus toch eigenlijk veel te lekker.’

‘Dus?’

‘Het is goed zo, Joost. Het zat er eigenlijk al langer aan te komen, toch?’

Joost lachte wat schaapachtig, maar gaf me uiteindelijk wel gelijk.

‘O meisje, wat ben ik blij dat je niet boos op me bent.’ En langzaam slenterden we verder over De Heuvel en het Piusplein tot we bij het punt aankwamen waar we ieder onze weg gingen.

‘Wil je nog steeds niet door me naar huis gebracht worden?’ Ik schudde van nee, omdat ik onze vriendschap nog steeds niet te serieus wilde maken. Hij trok me naar zich toe en woelde even door mijn haar. Nog voorzichtiger dan de eerste keer kuste Joost mijn lippen, wat even later eindigde in een lange, warme, romantische kus. Op wolkjes en met nog na knikkende knieën liep ik even later samen met Neeltje richting huis. De jongens enigszins verbaasd achterlatend.

We zagen elkaar voortaan ieder weekend. In het begin spraken we steeds rond tien uur af in de discotheek. Na een tijdje begon Joost me al ’s avonds om acht uur uit te nodigen.

‘Dan pikken we eerst een terrasje en kunnen daarna nog uitgaan’, stelde hij voor.